

Amerikas ensomste vej

Highway 50 blev engang betegnet som en vej med „absolut intet af interesse“, men holder du af åbne vidder og gamle minebyer, er du på rette vej. Og i hver ende ligger spillebyerne Reno og Las Vegas med to af nationens flotteste bilmuseer

Tekst: Anders Nielsen
Fotos: Anders Nielsen og TravelNevada

” Vi advarer motorkørende om denne vej. Undgå færdsel her, medmindre De har særlige overlevelsestalenter. Der er absolut intet af interesse”.

Den fornærmende dom stod i juli 1986 at læse i det populære LIFE magazine – til ærgrelse for indbyggerne langs Highway 50, der løber gennem det centrale Nevada. LIFE's provokerende udtalelser fik kort efter repræsentanter for de små samfund langs U.S. 50 til at danne en komite, der fik den gode ide at vende de nedsettende bemærkninger til markedsføring af regionen som „Den ensomste vej i Amerika”.

Skribenten fra LIFE havde langt hen ad vejen ret, for en solid del af den 460 km strækning er ikke andet end gold ørken, karrygule bjerge og en stribe sort asfalt under en dyblå himmel. Men der er også mange interessante ting at opleve undervejs, og så er det jo turen og ikke destinationen, der gør et godt roadtrip.

2

3

Vi starter turen i Reno i Nevada, „Den største lille by i verden”, som der står bøjet i neon ind over hovedgaden. Reno ligger ved foden af Sierra Nevada-bjergene og er lillebror til Las Vegas med masser af spillekasinoer, men mindre glamour, glitter og gøgl.

Nu er vi ikke spillefugle, men cruise-ørne, så turen går ret hurtigt videre mod Lake Tahoe, der ligger mindre end en times kørsel sydpå, og her er det oplagt at spendere en dag. Den store alpine sø med det klare vand deles af Californien og Nevada og er én af USA's store natur-

seværdigheder. Området ligger 2.000 m over havet.

Inden vi forlader Reno, skal vi dog indendørs – i National Automobile Museum, som bladet AutoWeek har udråbt til et af landets fem bedste bilmuseer. Her præsenteres over 200 unikke køretøjer i tidstypiske kulisser. Størsteparten af samlingen i de fire store gallerier er doneret af byens matador og verdens største kasinokonge, Bill Harrah, der havde en grænseløs passion for biler og engang var ejer af den største private samling i verden.

Et unikum i udstillingen er bilen Thomas Flyer – fremstillet i 1907 af E.R. Thomas Motor Company i Buffalo. Det højbenede åbne monster med mudder på hjulene ligner en rekvisit fra en tidlig Walt Disney-film, men infotavlen afslører, at Thomas Flyer tilbage i 1908 vandt billøbet New York to Paris Automobile Race – 35.000 kilometer over tre kontinenter på 169 dage. Det er jo vildt imponerende – dels med tanke på de veje, der (ikke) eksisterede dengang, dels med tanke på, at denne rekord efter mere end 100 år endnu ikke er slået!

Topgun og vilde mustanger

Med Thomas Flyers bedrift i erindring sætter vi ud på Den ensomste vej i Amerika i en anderledes komfortabel Chevrolet Impala anno 2013 – hvilken luksus. Vi forlader Reno mod øst ad Interstate 80 – én af Nordamerikas transkontinentale hovedpulsårer.

1 Dexxxx xxx xxxx
jfdskfdksfj xxxx
xxxxxxxxxx

2 AIDexxxx xxx
xxxx jfdskxxx
xx xxdksfj xxxx
xxxxxxxxxx

3 GrDex xxx xxx
xxxx jfds xx xxxx
xxx x xxkfdksfj
xxxx xxxxxxxxx

4 GrDex xxx xxx
xxxx jfds xx xxxx
xxx x xxkfdksfj
xxxx xxxxxxxxx

5 GrDex xxx xxx
xxxx jfds xx xxxx
xxx x xxkfdksfj
xxxx xxxxxxxxx

4

5

Vi provianterer og tanker i Fernley, hvor størstedelen af de 20.000 indbyggere lever direkte eller indirekte af landbrug, og vi skifter motorvejen ud med U.S. 50 mod Fallon, som kaldes „Nevadas Oase”.

Den overraskende frodighed i den højtbeliggende ørken skyldes Truckee River, der udløber fra Lake Tahoe og desuden bringer liv til naturreservatet Stillwater Wildlife Refuge lidt nord for Fallon. Øst for byen krydser man et område med lav lufttrafik: Den amerikanske marine har her træningsbasen Naval Air Station Fallon, der blev anlagt i 1942 under trussel om japanske luftangreb. Under Vietnamkrigen spillede basen igen en vigtig rolle og har siden 1996 været skole for Naval Strike and Air Warfare Center – nok bedre kendt som TOPGUN. Desværre er basen kun åben for grupper af en vis størrelse og efter aftale.

Gennem de næste 180 kilometer til Austin kan man godt få en

fornemmelse af ensomhed. Her er øde, synsfeltet er stort, og ind mellem er horisonten meget langt borte. Under den dybblå himmelkuppel strækker Highway 50 sig som et sort bånd gennem en halvørken af gule, brune og grå nuancer. Visse steder er vejen trukket efter en meget lang lineal, mens den andre steder bugter sig over og omkring lave bjerge og bakker.

Der er fræset rumleriller i midten og i siderne af den tosporede vej, for når fascinationen over det store månelignende landskab efter en time begynder at fortage sig, bliver trivialiteten en søvndyssende medpassager. Af samme grund kan man overse dyrelivet – en enlig coyote (prærieulv) strejfende efter føde eller flokke af legesye mustanger.

Faktisk troede vi, at vildhesten for længst var galopperet samme vej som dinosaurerne, så glæden over at se de smukke dyr løbe frit i den ukultiverede natur er stor. Mustangen har imid-

lertid ikke lært om vigepligt, så vær på vagt.

Abe Lincoln og Pony Express

U.S. 50 er en del af ryggraden i Lincoln Highway, som sidste sommer kunne fejre 100-års-jubilæum. Lincoln Highway var den første officielle landevej, der forbandt Atlanterhavskysten med Stillehavskysten – en strækning på 5.000 kilometer fra Times Square New York til Lincoln Park i San Francisco.

Med den stigende udbredelse af automobilet var det formålstjenligt at binde de regionale stumper af landeveje sammen (som man også gjorde med Route 66), og U.S. 50 indgår her i Lincoln Highway. De opmærksomme vil måske se cementpælene med et stort L og en medaljon med ordene „This Highway Dedicated to Abraham Lincoln”. Pælene blev den 1. september 1928 plantet simultant af tusinder af spejdere i hele vejens længde. Markørerne har siden fået

2

3

4

5

status som samlingsobjekt, og flere og flere forsvinder.

50 km øst for Fallon passerer man den tre km lange vandrekulit, Sand Mountain, der er en populær legeplads for folk med ATV'er (quadbikes), og i nærheden ligger Middlegate Station, der engang var rejsestald for Overland Stage Coach-ruten – altså diligencerne med fire- eller seks-spænd heste. I dag er bygningen landevejscafé af den slags, vejfarende dekorerer med pengesedler, bh'er og baseballkasketter, ligesom den er kendt for sine fortræffelige burgere.

Middlegate er desuden stedet, hvor den nord/sydgående Highway 361 krydser U.S. 50, og endelig var stationen et stop på ruten for den halsbrækkende posttryktertjeneste, Pony Express, der krydser Highway 50 flere steder og er markeret.

Spøgesby med fire kirker

Man kan vanskeligt forestille sig, at Austin for 150 år siden havde over

10.000 indbyggere. Fundet af sølv fik i 1862 byen til at blomstre, men efter 25 års intens minedrift ebbede det glinsende metal ud. I dag bor der færre end 300 mennesker i, hvad der bedst betegnes som en levende spøgesby, hvor en del indbyggere lever af at finde turkiser og fremstille smykker.

I det affolkede bybillede står fire kirker, af hvilke én stadig er aktiv. Kig ind i The International Hotel fra 1863, hvor man endnu serverer mad, men for længst er ophørt med at udleje værelser. Der er enkelte moteller i Austin, to små tankstationer, flere særegne butikker, et par købmænd og et par barer.

Austin er en ærlig by, der ikke forstiller sig eller pynter på virkeligheden, som det ses andre steder. Byen har haft sin storhedstid, og nutiden er, som den tager sig ud. Det tager kun to minutter at køre igennem byen, men stop gerne og reflekter over skæbnens omskiftelige luner.

Kast et blik op på bjergskrånningen bag byen, hvor et kæmpemæssigt A er konstrueret med hvidmalede kampesten. I Eureka – den næste by mod øst – vil man på bjergsiden se et stort E. De såkaldte „hillside letters” eller „mountain monograms” siges at være lavet, så postflyverne tidligere kunne nedkaste den rigtige postsæk til den rigtige by, men forklaringen er tvivlsom.

I guldgravernes fodspor

Der er 112 trivielle km til Eureka, så der er tid til small talk, stille meditation og udkig efter antiloper, kanner, coyoter og vildheste. I mod-

1 Dexxxx xxx xxxx
jfdskfdkxxx xxsfj
xxxx xxxxxxxxs

2 AlDexxxx xxx
xxxx jfdskxxx
xx xxdksfj xxxx
xxxxxxxxxs

3 GrDex xxx xxx
xxxx jfds xx xxxx
xxx x xxkfdksfj
xxxx xxxxxxxxs

4 GrDex xxx xxx
xxxx jfds xxkfdksfj
xxxx xxxxxxxxs

5 GrDex xxx xxx
xxxx jfds xx xxxx
xxx x xxkfdksfj
xxxx xxxxxxxxs

sætning til skrantende Austin viser Eureka tegn på bedre trivsel, hvilket ikke mindst skyldes flere guldmindre, der stadig opererer i området. Forekomster af guld, sølv, zink og bly skabte i 1860'erne en by, der voksede sig større end Austin – med over 100 saloons og kasinoer, mange teatre, adskillige kirker, flere fine hoteller, to bryggerier, fem brandstationer, en bank og en daglig avis.

I dag har 700 mennesker adresse i Eureka, og de interesserer sig både

for fortid og fremtid. Byens stolthed, opført i 1880, er Operahuset, der nyligt blev restaureret og flittigt bruges til teaterforestillinger, koncerter, møder, bryllupper og andet – komplet med gamle kulbue-projektører og et fortæppe med sirligt malede reklamer for datidens erhvervsdrivende.

På den modsatte side af hovedgaden står det gamle domhus, der stadig er i brug og gerne vises frem, mens det spændende egnsmuseum findes i en sidegade i bygningen, hvor dagens nyheder blev sat i bly og trykt i avisen Eureka Sentinel – afgjort et besøg værd. Der er flere spise- og overnatningsmuligheder i byen, deriblandt i Jackson House Hotel fra 1877, hvor ni istandsatte og victorianske værelser sender drømme tilbage til guldgravertiden.

Fra blytung røg til frisk luft

Eureka var engang verdens største blyproducent, og de mange smelteovne forpstedede byen med sort og

giftig røg. Da vi i dag forlader Eureka, er luften så krystallklar og frisk, at et helsefirma kunne tage penge for den. Hele vejen til Ely (124 km) er den savtakkede horisont af Snake Range et pragtfuldt panorama, hvor snepudrede Wheeler Peak rager højest med sine 3.982 meter.

Ely er større og mere moderne end Austin og Eureka, for kobbermineindustrien fortsatte her indtil 1982, ligesom byen nyder godt af at være knudepunkt for Highway 50, 93 og 6. Byens hovedattraktion er Nevada Northern Railway, som levede af at fragte kobbermalm ned til Southern Pacific Railroad og blev arbejdsløs, da minerne lukkede. En entusiastisk flok af mænd i blå overalls smører og skruer nu på de monsterstore damplokomotiver, som sommer og vinter tilbyder historiske udflugter i området suppleret med rundvisninger i remisen.

Ely er også kendt for sine mange vægmalerier, men byen har ikke sam-

5 Dexxxx xxx xxxx
jfdskfdkxxx xsfj
xxxx xxxxxxxxs

2

3

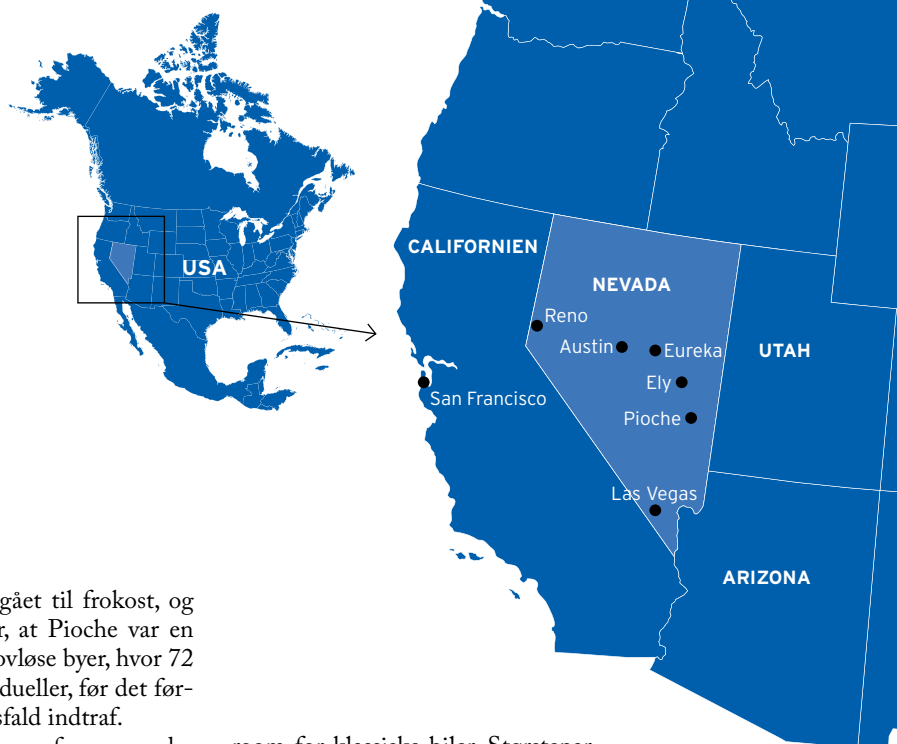
4

1 Dexxxx xxx xxxx
jfdskfdkxxx xsxfj
xxxx xxxxxxxx

2 AIDexxxx xxx
xxxx jfdskxxx
xx xxdksfj xxxx
xxxxxxxxx

3 GrDex xxx xxx
xxxx jfds xx xxxx
xxx x xxkfdksfj
xxxx xxxxxxxx

4 GrDex xxx xxx
xxxx jfds xxkfdksfj
xxxx xxxxxxxx

me støvede westernstemning, som de mindre minebyer. Det nærmeste, man kommer atmosfære, er Hotel Nevada & Gambling Hall opført i 1929, komplet med neonreklamer og spillemaskiner samt Ely Renaissance Village – en slags frilandsmuseum af små møblerede hjem.

Vestens mest lovløse by

Ely er den østlige endestation for The Loneliest Road in America. U.S. 50 fortsætter syd omkring Great Basin National Park og videre ind i Utah, mens Lincoln Highway løber nordpå som U.S. 93. Vi tager den sydlige gren af 93'eren og passerer over et hjørne af nationalparken gennem eventyrlige fyrre- og enebærskove. Målet er Las Vegas 400 km væk.

Undervejs gør vi to vidunderlige stop – en byvandring og cafébesøg i lille eventyrlige Pioche, der i charme og originalitet slår alt andet, vi har set. Minerne og en stor del af materiellet står og hænger, som om ar-

bejderne blot er gået til frokost, og rygterne fortæller, at Pioche var en af Vestens mest lovløse byer, hvor 72 blev dræbt i skudduelle, før det første naturlige dødsfald indtraf.

Blot 15 km længere fremme nyder vi et hurtigt stop i spektakulære Cathedral Gorge State Park – et geologisk fænomen af søjler og spir dannet ved erosion i en million år gammel og udtørret sø.

Vejen er lige og trafikken minimal, så vi rammer snart Interstate 15, der tager os ind gennem de nordlige forstæder til Las Vegas. De seneste dages trafikale isolation afføder lidt af et kulturchok, da vi pludselig skal forholde os til mange medtrafikanter.

Vi styrer direkte ind på The Strip og parkerer bag hotel og kasino The Quad, som indtil for nylig hed Imperial Palace. På femte sal i hotellets parkeringshus venter en stor visuel oplevelse i The Auto Collections, der ikke er et helt almindeligt bilmuseum – det er verdens største show-

room for klassiske biler. Størsteparten af de 250 mekaniske skønheder har prissedler på – bilerne er til salg og ser ud, som var de lige rullet af samlebåndet.

Blandt flere Le Mans-racere er en 1986 Sauber C8 Mercedes og en 1983 Lancia LC-2 Martini, men ellers er det meningsløst at remse biler op, som kan være solgt om en måned. Nævnes skal dog en åben Rolls-Royce Torpedo Sports Tourer fra 1928 trækende med en tung maskinkanon på høje hjul. Den brugte maharajaen af Kotah, Umed Singh II, til at jage bengalske tigere. Pris: 800.000 dollar.

Følelsen her er den samme som i resten af Las Vegas: Man står pludselig og mangler en million eller to ... men oplevelserne på den ensomme vej i Nevada mister vi aldrig. ■